

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 87/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 7605/2014, Rvp 7606/2014, Rvp 7607/2014, Rvp 7608/2014, Rvp 7609/2014, Rvp 7610/2014, Rvp 7614/2014, Rvp 7615/2014, Rvp 7616/2014, Rvp 7617/2014, Rvp 7618/2014, Rvp 7619/2014, Rvp 7620/2014, Rvp 7621/2014, Rvp 7622/2014, Rvp 7623/2014, Rvp 7629/2014, Rvp 7630/2014, Rvp 7631/2014, Rvp 7632/2014, Rvp 7633/2014, Rvp 7649/2014, Rvp 7650/2014, Rvp 7651/2014, Rvp 7652/2014, Rvp 7659/2014, Rvp 7660/2014, Rvp 7661/2014, Rvp 7662/2014, Rvp 7663/2014, Rvp 7664/2014, Rvp 7675/2014, Rvp 7676/2014, Rvp 7677/2014, Rvp 7678/2014, Rvp 7679/2014, Rvp 7680/2014, Rvp 7681/2014, Rvp 7682/2014, Rvp 7683/2014, Rvp 7684/2014, Rvp 7685/2014, Rvp 7686/2014, Rvp 7687/2014, Rvp 7688/2014, Rvp 7689/2014, Rvp 7690/2014, Rvp 7691/2014, Rvp 7692/2014, Rvp 7693/2014, Rvp 7694/2014, Rvp 7695/2014, Rvp 7696/2014, Rvp 7697/2014, Rvp 7698/2014, Rvp 7699/2014, Rvp 7700/2014, Rvp 7701/2014, Rvp 7702/2014, Rvp 7703/2014, Rvp 7704/2014, Rvp 7755/2014, Rvp 7756/2014, Rvp 7757/2014, Rvp 7758/2014, Rvp 7759/2014, Rvp 7760/2014, Rvp 7761/2014, Rvp 7762/2014, v Rvp 7763/2014, Rvp 7787/2014, Rvp 7788/2014, Rvp 7789/2014, Rvp 7790/2014, Rvp 7791/2014, Rvp 7792/2014, Rvp 7793/2014, Rvp 7794/2014,

Rvp 7795/2014, Rvp 7796/2014, Rvp 7797/2014, Rvp 7798/2014, Rvp 7799/2014, Rvp 7800/2014, Rvp 7801/2014, Rvp 7802/2014, Rvp 7803/2014 a Rvp 7804/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 NcC 385/2012 z 19. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 132/2012 z 11. októbra 2012 a sp. zn. 15 NcC 166/2012 z 8. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 7605/2014, Rvp 7606/2014, Rvp 7607/2014, Rvp 7608/2014, Rvp 7609/2014, Rvp 7610/2014, Rvp 7614/2014, Rvp 7615/2014, Rvp 7616/2014, Rvp 7617/2014, Rvp 7618/2014, Rvp 7619/2014, Rvp 7620/2014, Rvp 7621/2014, Rvp 7622/2014, Rvp 7623/2014, Rvp 7629/2014, Rvp 7630/2014, Rvp 7631/2014, Rvp 7632/2014, Rvp 7633/2014, Rvp 7649/2014, Rvp 7650/2014, Rvp 7651/2014, Rvp 7652/2014, Rvp 7659/2014, Rvp 7660/2014, Rvp 7661/2014, Rvp 7662/2014, Rvp 7663/2014, Rvp 7664/2014, Rvp 7675/2014, Rvp 7676/2014, Rvp 7677/2014, Rvp 7678/2014, Rvp 7679/2014, Rvp 7680/2014, Rvp 7681/2014, Rvp 7682/2014, Rvp 7683/2014, Rvp 7684/2014, Rvp 7685/2014, Rvp 7686/2014, Rvp 7687/2014, Rvp 7688/2014, Rvp 7689/2014, Rvp 7690/2014, Rvp 7691/2014, Rvp 7692/2014, Rvp 7693/2014, Rvp 7694/2014, Rvp 7695/2014, Rvp 7696/2014, Rvp 7697/2014, Rvp 7698/2014, Rvp 7699/2014, Rvp 7700/2014, Rvp 7701/2014, Rvp 7702/2014, Rvp 7703/2014, Rvp 7704/2014, Rvp 7755/2014, Rvp 7756/2014, Rvp 7757/2014, Rvp 7758/2014, Rvp 7759/2014, Rvp 7760/2014, Rvp 7761/2014, v Rvp 7762/2014, Rvp 7763/2014, Rvp 7787/2014, Rvp 7788/2014, Rvp 7789/2014, Rvp 7790/2014, Rvp 7791/2014, Rvp 7792/2014, Rvp 7793/2014, Rvp 7794/2014, Rvp 7795/2014, Rvp 7796/2014, Rvp 7797/2014, Rvp 7798/2014, Rvp 7799/2014, Rvp 7800/2014,

Rvp 7801/2014, Rvp 7802/2014, Rvp 7803/2014 a Rvp 7804/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 87/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 30. júna doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 NcC 385/2012 z 19. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 132/2012 z 11. októbra 2012 a sp. zn. 15 NcC 166/2012 z 8. októbra 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenia“).

Napadnutými uzneseniami krajský súd spojil na spoločné konanie vedené:

- pod sp. zn. 3 NcC 385/2012 konania o námietkach zaujatosti vedených na tomto súde pod spisovými značkami: 3 NcC 385/2012, 3 NcC 386/2012, 3 NcC 387/2012, 3 NcC 388/2012, 3 NcC 389/2012, 3 NcC 390/2012, 3 NcC 391/2012, 3 NcC 392/2012, 3 NcC 393/2012, 3 NcC 394/2012, 3 NcC 395/2012, 3 NcC 396/2012, 3 NcC 397/2012, 3 NcC 398/2012, 3 NcC 399/2012, 3 NcC 400/2012, 3 NcC 401/2012, 3 NcC 402/2012, 3 NcC 403/2012, 3 NcC 404/2012, 3 NcC 405/2012, 3 NcC 406/2012, 3 NcC 407/2012, pričom ďalšími výrokmi tohto uznesenia krajský súd rozhodol o otázke zaujatosti sudcov okresného súdu v týchto veciach,

- pod sp. zn. 17 NcC 132/2012 konania o námietkach zaujatosti vedených na tomto súde pod spisovými značkami: 17 NcC 132/2012, 17 NcC 133/2012, 17 NcC 134/2012,

17 NcC 135/2012, 17 NcC 136/2012, 17 NcC 137/2012, 17 NcC 138/2012, 17 NcC 139/2012, 17 NcC 140/2012, 17 NcC 141/2012, 17 NcC 142/2012, 17 NcC 143/2012, 17 NcC 144/2012, 17 NcC 145/2012, 17 NcC 146/2012, 17 NcC 147/2012, 17 NcC 149/2012, 17 NcC 150/2012, 17 NcC 151/2012, 17 NcC 152/2012, 17 NcC 153/2012, 17 NcC 154/2012, 17 NcC 186/2012, 17 NcC 198/2012, 17 NcC 199/2012, 17 NcC 200/2012, 17 NcC 204/2012, 17 NcC 205/2012, 17 NcC 208/2012, 17 NcC 209/2012, 17 NcC 2013/2012, 17 NcC 2014/2012, 17 NcC 215/2012, 17 NcC 216/2012, 17 NcC 217/2012, 17 NcC 218/2012, 17 NcC 219/2012 a 17 NcC 221/2012, pričom ďalšími výrokmi tohto uznesenia krajský súd rozhodol o otázke zaujatosti sudcov okresného súdu v týchto veciach,

- pod sp. zn. 15 NcC 166/2012 konania o námietkach zaujatosti vedených na tomto súde pod spisovými značkami: 15 NcC 166/2012, 15 NcC 167/2012, 15 NcC 168/2012, 15 NcC 169/2012, 15 NcC 170/2012, 15 NcC 171/2012, 15 NcC 172/2012, 15 NcC 173/2012, 15 NcC 174/2012, 15 NcC 175/2012, 15 NcC 176/2012, 15 NcC 177/2012, 15 NcC 178/2012, 15 NcC 179/2012, 15 NcC 180/2012, 15 NcC 181/2012, 15 NcC 182/2012, 15 NcC 183/2012, 15 NcC 184/2012, 15 NcC 185/2012, 15 NcC 186/2012, 15 NcC 187/2012, 15 NcC 188/2012, 15 NcC 189/2012, 15 NcC 190/2012, 15 NcC 191/2012 a 15 NcC 192/2012, pričom ďalšími výrokmi tohto uznesenia krajský súd rozhodol o otázke zaujatosti sudcov okresného súdu v týchto veciach.

V petite podaných sťažností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej v záhlaví tohto rozhodnutia označených práv postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktoré ďalej zruší a predmetné veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie a úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa užho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia, z ktorého je nepochybná právna a skutková súvislosť týchto sťažností, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd napadnutými uzneseniami krajského súdu

Ústavný súd po preskúmaní predmetu sťažností týkajúcich sa napadnutého uznesenia krajského súdu a v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o námietkach zaujatosti vznesených sťažovateľkou v prvostupňových konaniach vedených pred okresnými súdmi, v ktorých si uplatnila svoje žalobné nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj vo veľkom množstve prípadov predošlých (a tiež posudzovaných ústavným súdom, pozn.), ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľke sú nepochybne známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch, ako aj vyslovený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku. A keďže v rozsahu použitej zásadnej argumentácie sťažovateľky k napadnutému uzneseniu krajského súdu sa táto nemení, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich

predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013, sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013 atď.), ktoré skončili odmietnutím rovnakých, resp. podobných sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v posudzovaných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu týchto sťažností pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka v petite jednotlivých sťažností uviedla, že jej základné práva podľa ústavy a právo podľa dohovoru boli porušené jednak napadnutými uzneseniami krajského súdu, ako aj uzneseniami, ktoré krajský súd nevydal, respektíve takéto uznesenia neexistujú.

Sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, označila konania o jednotlivých námietkach za rozhodnutia, pričom ku každému takto označenému „rozhodnutiu“ priradila dátum príslušného napadnutého (spájajúceho) uznesenia krajského súdu.

Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade evidentne nejde o pisársku chybu alebo zjavný omyl, ale zjavne o snahu sťažovateľky vyprodukovať väčší počet sťažností, pretože ak by sťažovateľka mala v každej ňou označenej veci uviesť príslušné rozhodnutie krajského súdu, ktorým krajský súd spojil sťažovateľkou uvádzané konania o námietkach do napadnutého (spájajúceho) uznesenia krajského súdu, zistila by, že väčšina jej sťažností by de facto smerovala len proti napadnutým (spájajúcim) uzneseniam, čím by sa výrazne zredukoval počet jej sťažností. Sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, však zvolila taký postup, že sťažnosťami napádala aj neexistujúce uznesenia krajského súdu, pričom ako prílohu k svojim sťažnostiam pripojila vždy len existujúce napadnuté (spájajúce) rozhodnutia krajského súdu.

Keďže ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania a podľa svojej citovanej judikatúry môže sťažnosť predbežne prerokovať, resp. následne o nej rozhodnúť len z hľadiska toho, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, pričom je evidentné, že sťažovateľka v petite svojich sťažností označila aj neexistujúce rozhodnutia krajského súdu, petit týchto sťažností je nevykonateľný a tieto sťažnosti ako celok trpia nedostatkom predpísaných náležitostí. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosti sťažovateľky v tej časti, v ktorej smerovali proti neexistujúcim rozhodnutiam krajského súdu, odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd rozhodol tak preto, že sťažovateľka napadla sťažnosťami aj napadnuté (spájajúce) uznesenia krajského súdu z dôvodu ich tvrdenej neústavnosti, v rámci ktorých boli preskúmané aj tie veci sťažovateľky, ktoré označila ako uznesenia krajského súdu, ku ktorým priradila neexistujúce spisové značky. Takéto rozhodnutie spĺňa podmienky riadneho preskúmania týchto vecí sťažovateľky (obdobne napr. sp. zn. III. ÚS 8/2014, sp. zn. III. ÚS 37/2014, sp. zn. III. ÚS 38/2014, sp. zn. III. ÚS 63/2014).

V závere ústavný súd opakovane poznamenáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahľucuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných alebo etických povinností advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2015